

[Olufson.]

saa høj, saa vil han alene i Kraft af denne ene Foranstaltning komme til at yde ikke 50 Kr. om Aaret, men 70 Kr. Men dertil kommer Prisfordyrelsen ved de øvrige Foranstaltninger, man fra den Side vil have gennemført: Fordyrelsen af Mælken og af en Del af Brødet ifølge Venstres Forslag og af alt Brødet ifølge de Konservatives Forslag, endvidere en Fordyrelse af Kødet, idet Venstre forlanger en Mindstedestruktionspris af 40 Øre, medens de Konservative vil lade Afgiften svinge mellem 32 og 40 Øre pr. kg, og idet man fra konservativ Side forlanger en Afgift af 30 Kr. pr. voksent Kreatur og af 20 Kr. pr. Fedekalv i Stedet for de henholdsvis 20 og 15 Kr., som nu erlægges, og Venstre endvidere forlanger, at den af Partiet foreslaaede Afgift skal kunne forhøjes af Landbrugsministeren efter Forhandling med Landbrugsraadet. Man forstaar paa denne Baggrund, at Talen om Kærligheden til de smaa Sparere i Virkeligheden ikke har meget paa sig, thi hvis man gennemførte disse Forslag, vilde det betyde, at de to Oppositionspartier kvalte de smaa Sparere i Kærlighed. Vi har ikke kunnet gaa med til dette, fordi det, som sagt, betyder en meget væsentlig Fordyrelse af Befolkningens mest elementære Livsforhold, og desuden vil det efter vor Mening heller ikke have den saglige Virkning for Landbruget, som man fra Oppositionens Side har ment.

De to Oppositionspartier har fremsat endnu flere Forslag — man maa huske paa, at de allerede omtalte Forslag er fremsat som Erstatning for Afsnit II, det Afsnit, der angaar Rentetilskuddet —, idet man har sagt, at foruden hvad der i øvrigt er foreslaaet, skal der finde en stærk Lettelse af Ejendomsbeskatningen Sted. Jeg undrer mig ikke over Venstres Stilling her. Det var Det konservative Folkeparti, der rejste dette Spørgsmaal paa Rigsdagen under daværende Indenrigsminister Krag, men under meget stærk Modstand fra Partiet Venstre. Først senere gik dette Parti ind for et saadant Forslag, og nu ser det næsten ud, som om det vil konkurrere og byde saa langt over, at Det konservative Folkeparti ikke kan være med. Men dette Spørgsmaal har jo været Genstand for Forhandling tidligere, ved Forliget i Fjor fik man netop en Ordning med Hensyn til Amtsskatterne, som efter vor Mening maa staa, en Ordning, hvorefter man satte Amtsskatterne i Forbindelse med Konjunkturerne, med Landbrugets Forrentningsevne, og det undrer mig, at Partiet Venstre allerede nu saa kort

Tid efter vil gaa bort derfra, blot fordi der har fundet en lille Stigning Sted i Landbrugets Konjunkturer.

Det er interessant at se, hvorledes man gaar frem fra de to Sider. Fra konservativ Side fastlægger man en Maksimumspromille for Amtsskatterne paa 2,5. Naar man nu ved, at enkelte Amter her i Landet, f. Eks. Viborg Amt, er oppe i Nærheden af det tredobbelte, saa forstaar man, hvilken Forskydning der vilde komme, hvis denne Foranstaltning blev gennemført. Man gaar endnu videre fra konservativ Side, idet man ogsaa fastlægger de kommunale Skatter og siger: Man tager Gennemsnittet fra 1909—10 til 1913—14 for de faste Ejendomsskatter til Kommunerne, og dette Gennemsnitstal skal gælde for Fremtiden. Ja, man gaar et Skridt videre og siger, at Staten, der i Øjeblikket faar 1,5 pro mille af Grundskylden, for Fremtiden skal nøjes med 1,2 pro mille og i Stedet for 1,1 pro mille nøjes med 0,9 pro mille. Endelig siges der fra konservativ Side, at af den Lettelse, som der ydes Landboerne i de faste Ejendomsskatter, skal Staten give de $\frac{5}{6}$, men saadan nogle Smaating som, hvor Staten skal faa Pengene fra, nej, det beskæftiger Det konservative Folkeparti sig ikke med. „Man tager“, siger man, men man siger ikke, hvor man tager fra.

Vi fra vor Side kan ikke gaa med til dette, fordi det efter vor Mening ikke vil betegne nogen virkelig Indsats over for Krisen og ikke vil være af nogen Betydning for dem, der er længst ude i Vanskelighederne. Saadanne Forslags Gennemførelse vil kun være en øjeblikkelig Gave til dem, der i Øjeblikket sidder med Landbrugs-ejendomme, og Gaven vil ret hurtigt blive omsat i nye Prioriteter. Det vil ret hurtigt gaa saaledes, at de nuværende Ejere rejser deres Vej, skyder en Gevinst, og de fremtidige Ejere vil saa komme til at sidde akkurat lige saa slemt i det som deres Forgængere. Jeg kan nævne et meget interessant Eksempel paa, hvorledes de Foranstaltninger, vi har truffet, hurtigt bliver kapitaliseret. Vi vedtog jo en Ordning, hvorefter Statshusmændene fik Adgang til at svare deres Renter efter Konjunkturerne. Det betød en meget væsentlig Nedsættelse af den Rente, som de skulde svare. Vi havde ment, at man derved vilde have taget den væsentligste Del af Krisens Virkninger bort fra Statshusmændene, men ogsaa der begynder man at spekulere. Forleden kom der en Købekontrakt ind til Landbrugsministeriet, som